

Mervay Miklós: Az együtt imádkozó család együtt is marad

Mervay Miklós teológus Az együtt imádkozó család együtt is marad című könyve különösen aktuális lehet most, amikor a közös imádság a járvány következtében éppen a családi imádságra szűkül le. A tavaly megjelent könyvhöz Bíró László püspök írt bevezetőt, akkor még a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Családbizottságának elnökeként és katonai ordináriusként. Az alábbiakban ezt olvashatják.

Nagy öröm számomra, hogy a családi imádságról egy külön könyvecske jelenhet meg, melynek címe Szent II. János Pál pápa gondolata: „az együtt imádkozó család együtt is marad”. (1)

Valamikor belém égett egy gondolat egy kortárs teológustól. Azt mondja, hogy a kereszténységben mindennek kereszt struktúrája van. A keresztnek van egy függőleges és egy vízszintes szára. Az, hogy milyen stabil a vízszintes szár, attól függ, hogy mennyire gyökerezik bele a függőleges szár a talajba. A függőleges szár úgy tudja stabilan tartani a vízszintes, horizontális szarát, a keresztszarát, ha mélyen áll a földben. Nagyon nagy igazságnak tartom.

*Az imádság a családban a kereszt vertikális vonala, ami tartja a horizontális vonalat.
Az imádságainktól is függ, hogy mennyire stabil a család tagjainak a kapcsolata egymással.*

Az imádság nem mellékes a házaspár és a család életében, hanem létfontosságú, ezért fogalmaz úgy Szent II. János Pál, hogy az együtt imádkozó család együtt is marad, mert ha a kereszt függőleges szára stabil, a vízszintes is teherbíró.

Valamikor régen megragadt bennem egy gondolat: mennyire fontos a kisgyerek bölcsője vagy ágya fölött imádkozni. A picike semmit sem tud arról, hogy mi imádkozunk. De nagyon hamar érzékelné tudja, hogy a szülei nem vele, nem egymással beszélnek, hanem valakivel beszélnek. Így – még szinte öntudatlan állapotában – megfogalmazódik benne az a felismerés, hogy a létemben van valaki, aki van, bár nem látom. Ez tényleg így van,

nem lehet elhagyni a gyermek kiságya fölötti imát sem. Mert ott kezdődik tulajdonképpen a vallásos nevelés.

Valójában az imaéletünktől függ, hogy mennyire lesz erős az istenhitünk, hogy mennyire lesz teherbíró az életünk.

De mi az imádság? Ezt a megfogalmazást szeretem használni: *lélekteremtés*. Az Isten felé, a felfelé irányuló lelkiület megteremtése. Szeretem használni ezt a fogalmat, s hogy helyesen imádkozom-e, azon mérhetem le, hogy mennyire maradok az imádság állapotában, amikor abbahagyom az imádságot. Szélsőségesen fogalmazva azt is mondhatnám, az imádság akkor kezdődik, amikor abbahagytam. Mert Jézus nem az imádkozgatásra hív bennünket, hanem a szüntelen imádságra. S ha én szüntelen felfelé irányulok, akkor az imádság állapotában vagyok szüntelen, szüntelen imádkozom, és nem kevésbé vagyok jelen a feladataim között, hanem *még inkább*.

Az imádság nagyon-nagyon hasonlít a házastársi kommunikációhoz, a házastársak testi egyesüléséhez annyiban, hogy egyik sem önmagáért van, hanem azért, hogy amikor nem lehetnek együtt, akkor is egy maradjanak. Egymásban hozhatják meg a döntést, egymásra figyelve éljék le napjukat.

Az imádság nem luxus a családban, az egyén és a családtagok életében, hanem lényegi feladat, tartozéka a családi életnek. S jó az, ha kapunk ilyen impulzusokat adó kicsi segítséget, hogy a családi imádságok valóban hozzátartozzanak az életünkhöz, a személyes ünnepeinkhez, a liturgikus időszakokhoz, vagy éppen a nemzeti ünnepeinkhez.

Kell, hogy átjárja az ünnepeinket, a hétköznapjainkat, hogy ne legyen soha idegen test az imádság.

Olyan izgalmas persze, hogy különböző életszakaszokban, pláne a házasság életszakaszaiban vagy a gyermekek életszakaszaiban hogyan tud megvalósulni a családi imádság. Ha kamasz vagy már felnőttkorú gyermek van, azért adventben vagy nagybőjtben szoktam javasolni, hogy egy héten talán egy-egy este – amikor a család össze tud még jönni – legyen egy közös imádság. Adventben az adventi koszorú könnyebben összehozza a családot, és – talán nosztalgizásból is – a kicsit renitensebb is odaül a családi asztalhoz. A nagybőjtnek megint megvan a sajátos hangulata, amikor tudunk együtt imádkozni. S fontos, hogy a nemzeti ünnepeinkhez is hozzátartozzon az imádság. Mert saját erejéből a nemzet már alig tud megújulni.

Kell, hogy a család szintjén megszülessenek ezek a családi rituálék, amelyek őrzik bennünk az Isten felé és az egymás felé irányuló kapcsolatot is. Kell, hogy ezek meglegyenek az életünkben, mert úgy hozzátartoznak az életünkhöz, mint a lélegzetvétel. A régiek nem hiába mondták, hogy az imádság a lélek lélegzetvétele.

Azt gondolom, ezt még fontos most hozzátenni, s a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évében aktualitása is van. Külön öröm számomra az a fejezet, amelyben a szerző összekapcsolja a vasárnapi Eucharisztia és a vasárnapi ünnepi asztal fontosságát. Az ősegyház a kenyértörést követően tovább folytatta az ünneplést az agapéban, a kötetlen testvéri találkozásban.

Keresztény családokban a vasárnapi asztal nem csupán ünnepi ebéd, hanem az eucharisztikus asztal folytatása. A kettő szervesen összetartozik.

Több világkongresszuson volt szerencsém hallani a gondolatot, hogy a vasárnapi asztal ne maradjon el a szentmise után, mert az teljesíti ki, teszi termékenyvé a család egysége szempontjából, amit az Eucharisziában ünnepeltünk.

(1) A mondat – „The family that prays together stays together” – Patrick Peyton ír-amerikai paptól származik, aki az 1940-es évektől kezdve a Family Rosary Crusade (Családi Rózsafüzér Keresztes Imahadjárat) nevű mozgalomban használta; később a média révén elterjedt, Kalkuttai Teréz anya és Szent II. János Pál pápa is szeretettel idézte.

A kötet megrendelhető [az Új Ember online könyvtárházban](#), illetve a nem alapvető cikket árusító boltokra vonatkozó korlátozások feloldása után személyesen is megvásárolható lesz az Új Ember könyvesboltban (Budapest, V. kerület, Ferenciek tere 7–8.; nyitvatartás: hétfő, kedd, csütörtök, péntek 9–17 óráig; szerdán 10–18 óráig).

Forrás : Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola

Magyar Kurír
2021. március 11., csütörtök | 13:30